

DIRK ZEELenberg - TROUWAMBTEBAAR

ODE AAN DE LIEFDE

**Ontroerende, hilarische en herkenbare
verhalen over geluk in de liefde**

Een ode aan de liefde betekent voor mij een ode aan mijn gezin.
Lieve Suus, Zoé, Kees en Bobbi, deze is voor jullie.

© 2017 Dirk Zeelenberg

© 2017 Uitgeverij Om de Haverklap, Amsterdam

Omslagontwerp: Hannah Roos

Foto's omslag: William Rutten, Anne Timmer en Daphne de la Cousine

Zetwerk: Hannah Roos

Eerste druk, 2017

ISBN 978 90 825 5917 0

ISBN ebook 978 90 825 5913 2

NUR 402

www.dirkzeelenberg.nl

Mijn onuitsprekelijke dank aan iedereen over wie ik heb mogen schrijven in Ode aan de liefde. Jullie weten wie jullie zijn. Dit boek had niet kunnen bestaan zonder de prachtige verhalen die mij zijn toevertrouwd en de huwelijken die ik vervolgens heb mogen voltrekken. Ik voel me oprecht zeer vereerd; jullie zijn stuk voor stuk uniek, bijzonder en onvergetelijk.

VOORWOORD

De eerste keer dat ik een heuse toga aan mocht, moest ik ontzettend lachen. Ik geef toe, een toga kleedt niet bepaald af, maar het bleek het enige kledingstuk in maat XS dat ik pas als een handschoen. En laten we eerlijk zijn: het dragen van een toga brengt een waardigheid met zich mee waar ik niet van nature over beschik.

Blijkbaar is dat laatste gelukkig geen belemmering om mij te vragen om een huwelijk te voltrekken. Ik kan me nog goed herinneren dat ik dat voor de eerste keer deed. Een stel dat – tot mijn grote verbazing – had bedacht dat ze het zo vreselijk leuk zouden vinden als ik hen zou trouwen. Ik? Een simpele B-acteur? Nu ben ik nooit vies van een uitdaging, dus ging ik graag in op hun verzoek. Met klotsende oksels en knikkende knieën, dat dan weer wel. Want een rol spelen heb ik inmiddels wel vaker gedaan, maar nu stond ik er als mezelf. Met een zelfgeschreven speech. Om een hele

belangrijke bijdrage te leveren aan een van de mooiste momenten in hun leven. Na afloop was ik zo mogelijk nog euforischer dan het bruidspaar. Ik had het niet alleen geflikt – er hadden tranen gevloeid, niet alleen van emotie maar ook van het lachen – maar het had me oprecht geraakt. Dit was misschien wel het mooiste wat ik ooit had gedaan.

Inmiddels heb ik de grote eer gehad om heel wat huwelijken te mogen voltrekken. Ik ben de afgelopen jaren overstelpt met liefde en alle bijbehorende, onnavolgbare facetten: omdat mensen het vertrouwen in me hadden om mij deel uit te laten maken van hun Grote Dag. Daarom vertelden ze mij hun zeer persoonlijke verhalen en namen we samen de moeite om in deze tijd – waarin het leven steeds sneller en oppervlakkiger lijkt – stil te staan bij wat er werkelijk toe doet. Iets waar ik bijzonder dankbaar voor en trots op ben. De verhalen van al deze mensen hebben me enorm geïnspireerd en zonder uitzondering tot op het bot geraakt. En ik vind dat ik ze niet voor mezelf mag houden. Daar zijn ze te mooi, ontroerend, soms pijnlijk, hilarisch of bijzonder voor. Het zijn verhalen over familie. Vriendschap. Ruzies. Verdriet. Ziekte. Twijfel. Verlangen. Vertrouwen. Hoop. Over de liefde. Over het leven. Hoe divers de mensen ook zijn die ik heb gesproken en waar ze ook vandaan komen: van ieder verhaal heb ik iets geleerd en in ieder verhaal vond ik herkenning. En dat gun ik jou ook. Ik wens je veel leesplezier.

Hoofdstuk 1

Misschien heb je mijn vorige boek *Niet bepaald een succesverhaal* gelezen. Hierin beschreef ik uitvoerig dat het enige papiertje dat ik ooit haalde, mijn zwemdiploma was. Je begrijpt dat een niet-gestudeerd iemand als ik daarom blij is dat we tegenwoordig zoekmachines hebben die binnen luttele seconden het hele internet voor je afstruinen. Als je bijvoorbeeld wil weten hoeveel mensen er vandaag de dag nog trouwen, krijg je een pasklaar antwoord: 'In Nederland zijn er 64.000 huwelijksvoltrekkingen per jaar, volgens cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek.' En: 'In 1960 waren dat er bijna 90.000.'

Dus inderdaad, er trouwen nu een stuk minder mensen dan vroeger. Vandaag de dag hoeft je namelijk niet meer in het huwelijk te treden met je lief. Je mag ook samenwonen, een latrelatie aangaan of een polyamoreuze vierhoeksverhouding beginnen en in een

zelfvoorzienende eco-commune gaan wonen met nog twintig anderen. We leven gelukkig in een vrij land.

En misschien vinden we ‘het huwelijk’ tegenwoordig maar een beetje een ouderwets concept. Toch heb ik, sinds ik trouwambtenaar ben, daar een andere kijk op gekregen. Want wat een feest is zo’n bruiloft! Op geen enkel ander moment voel je de liefde zo sterk, het is bijna tastbaar. Niet alleen tussen de bruid en de bruidegom, maar ook van iedereen eromheen. Door al die huwelijken die ik heb mogen sluiten, ben ik gaan houden van trouwen en de symboliek van elkaar het jawoord geven. Al zullen veel moderne stellen tegenwoordig – net als mijn vrouw en ik destijds – denken: trouwen, waarom eigenlijk? Na het sluiten van een behoorlijk aantal huwelijken, durf ik het aan om hier een antwoord op te geven. 28 antwoorden maar liefst.

Waarom mensen willen trouwen:

- Omdat we zoveel van elkaar houden
- Omdat we het goed willen regelen voor de kinderen
- Omdat het zo hoort
- Omdat we al zo lang samen zijn
- Omdat mijn partner niet meer lang te leven heeft
- Omdat we zin hebben in een feestje
- Omdat we al getrouwd zijn en nu opnieuw de geloften willen uitspreken naar elkaar
- Omdat al mijn vriendinnen al zijn getrouwd
- Omdat ik nooit meer alleen wil zijn
- Omdat we soulmates zijn
- Omdat we de liefde willen vieren
- Omdat mijn schoonmoeder dan ophoudt met zeuren
- Omdat ik een keer een prinses wil zijn in een droomjurk

- Omdat we een kindje verwachten
- Omdat we dat romantisch vinden
- Omdat we een huis gaan kopen
- Omdat we samen oud willen worden
- Omdat we geen redenen kunnen bedenken om niet te trouwen
- Omdat de kinderen dat zo graag willen
- Omdat ik zijn achternaam wil dragen
- Omdat ik hier al mijn hele leven van droom en voor spaar
- Omdat ik de wereld wil laten zien dat hij/zij van mij is
- Omdat we van tradities houden
- Omdat we allebei zijn gescheiden en nu de liefde met elkaar willen vieren
- Omdat ik alles wil doen voor de vrouw van wie ik hou
- Omdat ik niet langer ‘mijn vriendin’ wil zeggen, maar ‘mijn vrouw’
- Omdat ik wil dat die ene dag helemaal om ons draait
- Omdat zij de enige is die het met mij uithoudt

Ongetwijfeld is de lijst niet volledig, dus ik hoor het graag als je aanvullingen hebt. Er zijn natuurlijk duizend redenen te bedenken en ze zijn wat mij betreft allemaal even legitiem. Ik geef toe: enige verbazing kon ik niet verbergen toen een jonge notaris met haar beurspeculant tegenover me zat en mijn vraag ‘Waarom gaan jullie trouwen?’ zonder blikken of blozen beantwoordde met: ‘Omdat het fiscaal voordeliger is.’ Even wist ik niet wat te zeggen, en wie mij kent kan bevestigen dat dat zeer ongebruikelijk is. Gelukkig verklaarde de goedgeklede vrouw tegenover mij zich al snel uit zichzelf nader. ‘Kijk, ik hou van Thom hoor. We zijn graag bij elkaar en ik zie ons zeker samen oud worden. Maar uiteindelijk

is zo'n huwelijk natuurlijk toch gewoon een contract. En financieel de beste en voordeligste manier om het te regelen als je samen een gezin wilt stichten.' Thom was ondertussen verdiept in zijn telefoon. Hij keek met verbaasde blik omhoog toen zij haar hand op zijn knie legde. Ze zei: 'Toch schat?' Hij keek van haar naar mij en leek te denken: 'Wie is die iets te dikke krullenbol ook alweer? En waar ben ik eigenlijk?' Toen herpakte hij zich. 'Sorry liefje, een cliënt uit China. Vanwege het tijdsverschil moest ik hem nu even antwoorden. Waar hadden we het over?' 'Waarom we trouwen, vroeg Dirk.' 'Ah, nou ja. Daar hoeven we niet omheen te draaien, toch? Het is de snelste en handigste constructie, financieel en fiscaal gezien.' Glimlachend knikte de notaris haar aanstaande toe. En ik zag de liefde in haar ogen en in die van hem voordat zijn blik weer naar een mailtje op zijn telefoon afdwaalde. Ze leken mij uitstekend bij elkaar te passen. Lekker praktisch allebei.

Wat praktisch talent was goed van pas gekomen bij Gonny en haar Geert. Hun reden om te trouwen? Dat ze nog steeds ineenkrompen bij de herinnering aan hun eerste trouwdag, tien jaar geleden, vertelde Geert mij tijdens het voorgesprek. De tranen sprongen Gonny in de ogen. Terwijl ik haar een zakdoekje overhandigde en een glaasje water inschonk, begon Geert te vertellen wat er allemaal mis was gegaan op de dag die de mooiste van hun leven had moeten zijn. Gonny en Geert waren schatten van mensen. Zij was lerares handvaardigheid en Geert werkte in de daklozenzorg. Voor beide beroepen moet je best wat in huis hebben, ik zou het ze niet nadoen. Maar over veel organisatorisch talent beschikten ze niet. Deels daardoor en deels door domme pech was op hun grote dag werkelijk alles fout gelopen wat fout kon lopen. 'De trouwauto kwam niet, een leuke band,' snuffte Gonny van achter mijn zakdoek.. 'Dus ik heb mijn eigen auto maar gepakt van

mijn ouders' huis naar Gonny, die op onze stoep stralend klaar had moeten staan,' vulde Geert aan. 'Maar toen ik daar kwam herkende ik haar bijna niet!' Gonny barstte op dit punt in luid gehuil uit.

Verbaasd draaiden mensen in het restaurant zich om naar ons. 'Is dat die Dirk Zeelenberg ...? Dat is toch die gozer van ... Kom, hoe heet die serie nou ...' hoorde ik ze fluisteren.

Geert klopte Gonny liefdevol op haar rug en besloot tempo te maken. In sneltreinvaart somde hij op waarom het tien jaar geleden zo'n fiasco was geworden. 'Gonny had geen proefhaar en proefmake-up gedaan. Wisten wij veel dat dat handig is. Ze had iemand uit de Gouden Gids gehaald. Die bleek bij aankomst alleen geen woord Nederlands of Engels te spreken, dus Gonny kon haar niet vertellen wat ze wilde. Het resultaat was verschrikkelijk. Ik weet niet wat voor diploma die vrouw had, maar een kapster of visagist was ze niet. Dirk, ze zag eruit als een ontplofte marmot – maar dat zeg je dan natuurlijk niet.

Maar goed, er was geen tijd, we moesten naar de kerk! Vervolgens was de kerk onbereikbaar: er was een marathon dwars door de stad en het parcours ging precies voor de kerk langs. Alle wegen in de buurt waren afgesloten. Ja, die marathon is elk jaar in onze woonplaats, maar daar hadden we helemaal niet aan gedacht. Toen we na twintig minuten te voet – we liepen zelf zowat een halve marathon – eindelijk de kerk bereikten, waren wij de eersten. Terwijl we veel te laat waren! Toen dachten we nog dat het aan die marathon en de wegafsluitingen lag. Maar even later zaten we op het stadhuis weer met maar een handjevol familie. En we hadden honderd mensen uitgenodigd! Bleken de trouwkaarten ergens in de berm beland te zijn, door een luie postbode. En wij hadden geen idee dat je om een er es vee pee hoort te vragen. Wisten wij veel wat dat is. Ik weet het eigenlijk nog steeds niet ...'

‘Répondez s’il vous plaît. Da’s Frans voor ‘laat even weten of u komt alstublieft’, antwoordde ik lachend.

De conclusie: het was met de trouwdag van Gonny en Geert niet meer goed gekomen. Een feest met anderhalve man en een paardenkop waarbij je dus noodgedwongen zes dansjes met die handtastelijke oom moet doen, is ook geen pretje, vertrouwde Gonny me toe. Om negen uur gingen ze gedesillusioneerd naar huis met vijftig Tupperwarebakjes, gevuld met de restanten van het buffet. Ze hebben het ingevroren en er nog maanden van gegeten. ‘Hoewel hij een groot liefhebber was, kan Geert tot op de dag van vandaag geen huzarensalade meer zien,’ vertelde Gonny me verslagen. En daarom zaten ze dus tegenover mij: om hun trouwdag over te doen. Maar dan een geslaagde versie. Al hun hoop was op mij gevestigd.

Ik kan je tot mijn grote plezier vertellen dat Geert en Gonny straalden, een paar maanden later. Van alles wat er de eerste keer mis was gegaan, hadden ze geleerd. Dit keer kregen ze de droombruiloft die ze verdienden. Hoewel een trouwdag eigenlijk nooit perfect gaat (maar daarover later meer, veel meer), verliep die van Geert en Gonny dit keer geheel naar wens. Ik vond het fantastisch voor hen en klapte luid mee met het emotionele applaus tijdens hun (tweede) eerste kus als man en vrouw. Tot mijn onuitsprekelijke verbazing wendde het stel zich na het jawoord, de kus en het applaus zich tot mij. Uw nederige trouwambtenaar. Ik was net van plan om het slotwoord te doen en de gasten te verzoeken zich alsjeblieft niet in rijen van twee op te stellen om het bruidspaar te bespringen, maar vooral eerst even te proosten met bubbels.

Maar Geert onderbrak mij en zei: ‘Beste Dirk. Mijn vrouw is een groot fan van je. En natuurlijk wilde ik alles doen om haar

gelukkig te maken en haar alsnog een mooie bruiloft geven, dus vroegen we jou om onze ceremonie te voltrekken. Na ons kennismakingsgesprek hadden we er alle vertrouwen in. Je hebt het fantastisch gedaan. En dat niet alleen, door de vragen die je me later stelde, heb ik weer heel veel over mezelf geleerd. Sterker nog: volgens Gonny ben ik er stukken leuker op geworden. Met je speech heb je veel meer dan onze verwachtingen ingelost, beter kon gewoon niet. Dus namens haar en mezelf: dank je wel. Ik zou haast zeggen: volgende keer vraag ik je weer, maar dat gaat er natuurlijk niet van komen.’ Je begrijpt, ik stond met m’n oren te klapperen. Hoewel ik doorgaans m’n woordje wel klaar heb, stond ik nu echt met m’n mond vol tanden. ‘Eeeeuh jezus, wat lief, bedankt man!’ was het enige wat ik eruit wist te persen. Waarna ik me gelukkig snel herstelde.

Terwijl de gasten het bruidspaar braaf met rust lieten, zodat zij ontspannen konden rondlopen om de felicitaties in ontvangst te nemen, realiseerde ik me eens te meer waarom ik dit werk zo mooi vind. Niet vanwege de onverwachte complimenten, maar omdat dit gaat over echt menselijk contact. Oprechte interesse. Een bijdrage leveren, die soms verder gaat dan een mooie ceremonie tijdens een huwelijksdag. Het zou best kunnen dat het idee voor dit boek daar ontstond. Ik wilde dit gevoel doorgeven, delen.

Deze bruidegom had blijkbaar iets geleerd over zichzelf en de liefde tussen Gonny en hem, ook al waren ze al jaren samen. Dat is niet per se mijn bedoeling met de speeches die ik schrijf, ik ben geen psycholoog. Maar het maakt me trots en gelukkig dat ik iets kan betekenen voor mensen. Een kleine bijdrage kan leveren op de dag die voor hen zo belangrijk is.

Maar goed, waarom trouwen? Er is niets hoopvoller en optimis-

tischer dan geloven in de liefde. Alleen al daarom is trouwen zo leuk. Geloven dat je altijd samen zult zijn en je leven zult delen. Hopen dat je er samen iets moois van zult blijven maken, ook al liep het tot nu toe niet van een leien dakje. Ik sta altijd weer versteld van de veerkracht van het menselijk hart en wat liefde kan doen. Neem bijvoorbeeld Tanja en John.

Op een grijze winterdag trouw ik ze. De veertigjarige John werd amper vijf jaar daarvoor uit het niets verlaten door zijn eerste vrouw. Hij bleef verbijsterd en woedend achter met drie kleine kinderen. Al zijn vertrouwen in vrouwen, de liefde en zichzelf was hij verloren. Hij nam zich voor zich nooit meer zo te laten kwetsen. John voedde zijn kinderen alleen op en vroeg zich af hoe hij hen ooit uit moest leggen dat hun moeder niet met hem verder wilde. Hij snapte het zelf nauwelijks: wat had hun liefde ooit voorgesteld als het zomaar opeens op kon houden? Het deed zo'n pijn dat John zich niet kon indenken dat hij zich ooit weer zo kwetsbaar op zou stellen.

En toen stelde een vriendin hem aan Tanja voor. Deze 43-jarige accountmanager slaagde er stapje voor stapje in om Johns hart te veroveren. Ze ontdekten een gezamenlijke passie: wielrennen. Zowel om zelf te doen als om te kijken. Een paar jaar na hun eerste ontmoeting was de tijd rijp om samen op vakantie te gaan en wat is er beter dan de Tour de France als je allebei zo van fietsen houdt? Het ging goed. Tanja had zelf geen kinderen, maar hield van Johns kinderen alsof het de hare waren en het hart van John was weer geheeld.

Hoe naar ook, die zwarte periode in Johns leven maakte dat hij de liefde des te meer kon waarderen. Op hun trouwdag spat het geluk ervan af. Ik sta erbij en zie een gewone man die een gewoon leven leidt en even heel veel pech had. Maar zo gewoon als hij is,

zo buitengewoon is zijn liefde voor Tanja. Als die twee elkaar kussen na mijn speech, zie ik ook het geluk van Johns dierbaren, om het feit dat hij weer gelukkig is. Dat is hem zo gegund na die moeilijke jaren.

‘Leven is lijden.’ zeggen de boeddhisten. Dat klinkt wel erg zwaar op de hand, maar ik denk dat ze bedoelen: het leven is vallen en opstaan, het is diep leed en groot geluk, het is op je bek gaan en grote successen behalen, het is keihard gedumpt worden om even later weer in de wolken te zijn van de liefde. Doorgaan, daar gaat het om. ‘Pijn is een feit, lijden een keuze.’ luidt een populair gezegde in new agekringen. Leven is vallen en weer opstaan.

En dat is precies wat John deed.

‘35.000 huwelijken eindigen jaarlijks in een scheiding.’, wat neerkomt op bijna de helft van alle stellen die elkaar eeuwige trouw beloven. Misschien is daar wel de enorme populariteit aan te danken van de serie *Divorce*, waarin ik een rol mocht spelen. Veel mensen vinden het herkenbaar: mislukte relaties en huwelijken.

Toch verliezen de meeste mensen niet voorgoed hun geloof in de liefde. Ik trouw regelmatig stellen die al een huwelijk achter de rug hebben, soms zelfs al twee. ‘Ik ben zo blij dat jij ons trouwt. Ik hoop dat je mijn volgende huwelijk ook wil doen?’ Zonder een spoor van humor stelde een in panterprint gehulde aanstaande bruid mij die vraag ooit. Ik moet eerlijk toegeven dat ik al een bulderende lach had ingezet voor ik me realiseerde dat ze het serieus meende. ‘O eh, ja natuurlijk ...’ stamelde ik, om me snel te herpakken met: ‘Dan krijg je de volgende keer korting!’

Een van de ontroerendste verhalen die ik meemaakte is het volgende. Het begint in de jaren zeventig. ‘Weet jij misschien of

de bus al geweest is?' Verschrikt kijkt Gerda op, recht in de meest blauwe ogen die ze ooit heeft gezien. Tegenover haar in het bushokje staat een knappe jongen van een jaar of twintig, met half-lang blond haar en een verschoten bruin leren jasje.

'Ik hoop het niet,' zegt ze. 'Anders kom ik te laat voor mijn sollicitatiegesprek.'

Jan kijkt bewonderend naar het ranke meisje met de wijds geföhnde lokken. Ze lijkt een beetje op die blonde van Charlie's Angels, vindt hij. En stiekem wenst hij dat ze de bus wel gemist hebben. Dan kan hij nog een kwartier doorbrengen met dit betoverende meisje in het bushokje.

'Mag ik naast je komen zitten?' Gerda schuift uitnodigend opzij.

'Waar ga je solliciteren?' Als ze vijftien minuten later – de bus bleek tot Jans grote vreugde inderdaad al voorbijgereden – hun strippenkaarten laten stempelen in de bus, is hij verliefd.

Het is eind jaren zeventig. De kranten raken niet uitgeschreven over prins Bernhard en de Lockheed-affaire, het kabinet Den Uyl loopt aan het einde van z'n eerste – en naar later zal blijken enige – termijn en de Britse band Queen haalt een wereldwijde hit met *Bohemian Rhapsody*. Dat laatste wist ik trouwens zelf, maar het eerste heb ik gegoogeld want mijn historische kennis reikt niet verder dan de Tweede Wereldoorlog. En dat is puur te danken aan het feit dat ik in de derde klas van de middelbare school straalverliefd was op een klasgenootje, Manon, waardoor ik een maand lang niet spijbelde om naar haar te kunnen staren tijdens de les. Precies die maand kwam de periode 1940-1945 aan bod. Manon ging er later trouwens vandoor met mijn beste vriend Pim, die veel knapper was dan ik. Terug naar Jan en Gerda.

In de parken in de stad waar de twee wonen, liggen langharige

jongeren met broeken met wijde pijpen languit in het gras terwijl ze jointjes rond laten gaan. Maar Jan en Gerda zitten liever gezellig op de oranje bank van Gerda's ouders. Ze houden elkaars hand vast en verdrinken in elkaars ogen. Jan is een verantwoordelijke jongeman, die na de havo op een kantoor is gaan werken om te sparen voor zijn grote droom: naar de luchtvaartschool gaan en piloot worden. Gerda is tot haar grote vreugde aangenomen als secretaresse bij een uitgever in de stad, ook al was ze iets te laat door de gemiste bus.

Toet, toet, toeoeoeoet!

'Wie maakt daar zo'n herrie buiten?' Verstoord kijkt Gerda's moeder op van haar haakwerk en tuurt uit het raam. Een felrode Citroën staat voor hun deur, het model dat in de volksmond ook wel een Eend wordt genoemd. Het dakje is open en er steken wat plukken blond haar bovenuit.

'Jan!' roept Gerda uit. Ze grist haar vestje van de kapstok en holt naar buiten.

'Wat vind je?' glimt Jan apetrots vanaf de met geruite stof beklede bestuurdersstoel.

'Is die van jou?' Als antwoord klopt Jan op de passagiersstoel naast hem. Uitgelaten rijden ze weg, uit de autoradio schalt *Ich bin wie du* en Jan en Gerda zingen het luidkeels mee.

'Nooit meer met de buhus,' verandert Jan de tekst van het refrein. Jan heeft zich van zijn spaargeld één uitspatting gepermitteerd: een eigen auto. Daar aasde hij al op sinds hij het felbegeerde roze papiertje een jaar daarvoor haalde. Dan maar wat langer op dat saaie kantoor werken voor hij zich kan inschrijven voor de pilotenopleiding.

Na twee maanden puur geluk zonder ook maar een wan-
klank in hun relatie, staat Jan in zijn Eend voor het kantoor van

Gerda te wachten. Ongeduldig ziet hij haar collega's uitklokken. Normaal is Gerda er als eerste, maar vandaag is ze nog steeds niet ingestapt als de lichten op de verdiepingen een voor een uitgaan en een schoonmaker de begane grond begint te dweilen.

Bezorgd rijdt Jan door naar Gerda's huis. Als hij aanbelt rukt Gerda's vader woedend de voordeur open.

'Je hebt wel lef dat je hier durft te komen,' schreeuwt hij, zijn gezicht op een centimeter afstand van dat van Jan. Verschrikt deinst Jan achteruit.

'Nee, niet vluchten. HIER komen nu,' buldert Gerda's vader. Hij pakt Jan bij z'n kraag en trekt hem mee naar de huiskamer. Gerda zit naast haar moeder, huilend.

'Er zit maar een ding op,' dicteert Gerda's vader terwijl hij Jan naast zijn dochter op de bank zet. 'Jullie moeten trouwen.'

Met grote ogen zoekt Jan Gerda's blik. Zij knikt beschaamd naar hem. Ze is zwanger. Toen ze die ochtend had moeten overgeven, had haar moeder het meteen aan haar gezien. En net, toen haar vader thuiskwam van zijn werk, had ze het hem verteld. Jan voelt zijn lijf verstijven en even overweegt hij een sprint naar de gang te maken, in zijn Eend te springen en gas te geven om nooit meer terug te komen. Maar dan kijkt hij naar het lieve gezichtje van Gerda met de lange zwarte wimpers en haar met uitgelopen mascara bedekte wangen.

Hij pakt haar hand en zegt: 'Natuurlijk trouw ik met jullie dochter. Ik hou van haar.' Een opgeluchte zucht ontsnapt aan Gerda's moeder. Haar vader knikt goedkeurend en vertrekt naar de schuur om zijn televisiekastje af te lakken. Gerda legt haar hoofd op Jans schouder en huilt nog harder.

Een maand later poseren ze in de deuropening van het stadhuis voor de fotograaf. Een grote witte hoed omlijst Gerda's perfect ge-

föhnde blonde haar en ze is een en al lach. Jan heeft een lichtblauw pak aan. Zijn halflange lokken heeft hij voor de gelegenheid laten knippen tot net over zijn oren en hij kijkt verliefd naar zijn bruid.

Een halfjaar na hun bruiloft worden ze de trotse ouders van een gezonde zoon, Jan junior. Binnen een paar maanden is Gerda weer zwanger. Dit keer is hun kind niet verwekt op de achterbank van de Eend, onder een heldere sterrenhemel, maar gewoon in hun eigen bed in hun eigen huisje. Jan heeft het restant van zijn spaargeld gebruikt om een kleine bovenwoning te huren, waar hun dochter Margriet ter wereld komt. Gerda is gestopt met haar werk als secretaresse, om voor haar gezin te zorgen. Jan heeft zijn pilotendroom opgegeven om de kost te verdienen. Ze genieten van de eerste stapjes van Jan junior. Margriet is een rustige baby, het eerste jaar slaapt ze gezellig tussen Jan en Gerda in. Soms kan Jan de slaap niet vatten en staart hij vol liefde naar het fijne gezichtje. Zelfs de diepe ademhaling van haar moeder kan kleine Margriet niet uit haar dromen wekken. Gerda is 's avonds moe van een dag vol wasjes doen en snotneusjes afvegen.

Als de kinderen in bed liggen voor hun middagslaapje kijkt ze soms verlangend naar de bushalte tegenover hun huis en denkt weemoedig terug aan de tijd dat ze daar elke ochtend haar strippenkaart liet stempelen om naar kantoor te gaan.

Jan zet 's avonds de televisie aan en werpt een blik opzij naar zijn mooie vrouw om zich verbaasd te herinneren hoe ze ooit niet uitgepraat raakten. Nu verlopen hun gesprekken stroef en gaan niet verder dan de vraag of zijn broek niet in de was moet en of hij zaterdag nog met haar vader gaat vissen.

Ze zijn elkaar kwijtgeraakt, Jan en Gerda. Ergens tussen de luiers en de opgegeven dromen. Daar zijn ze het een paar jaar later roe-